

Je poslední říjnový víkend, nejen čas změny času, ale hlavně pro řadu z nás už samozřejmý čas strávený ve Městě tance. Čas pravidelné celostátní přehlídky v Jablonci nad Nisou, kam se letos mnozí vydáváte vkročit na jeviště a mnozí připravit se svými tanečníky uvedení svojí autorské choreografie. Já přijíždím jako divák a zároveň už vím, že jen to mi stačit nebude - o tom až za chvíli...

Milí tanečníci, tvůrci pedagogové, milé diváctvo,

Vítejte na místě činu, vítejte v divadle, kterému tanec prospívá, stejně jako tanec prospívá vám vystupujícím i nám přihlížejícím. Díky vám se máme na co těšit. Na dva naplněné večery, na chvíle, které nás povznesou. Na vzájemnou blízkost a porozumění mezi sebou, bez rozdílu věku, místa a zvyků odkud přijíždíme, i bez rozdílu názoru a víry. Čekají nás tři vzácné dny. Jsem vděčný, že i bez konkrétního úkolu zde mohu pobývat, že se potkám s vaší tvorbou. Těším se i na setkávání s redaktorkami Víru. Řekli jsme si před pár dny – a teď je ta chvíle – že se budeme potkávat a povedeme rozhovory o zážitcích z vaší tvorby, o tom, co jsme viděli. A možná se to k vám dostane, to zatím úplně nevíme.

Milí umělci – a také čtenáři Víru – zlomte vaz a přeji vám i nám všem divákům, ať se dějí ty chvíle, kdy vaše bytí na jevišti, vaše sdělení promění teď a tady na tam někde někdy, kde/kdy přítomnost nebudeme na nějakou chvíli vnímat.

Přeji nám umělecký zážitek, dobrý večer či dobrý den.

Honza Malík

MY SE PTÁME, POROTCI ODPOVÍDAJÍ...

Jaký by měl být ideální porotce? Na co se zaměřujete při hodnocení?

Veronika Knytlová

No, jak víme, ideály v praxi neexistují! Každý porotce je především člověk se svými chybami a nedostatky. To je myslím důležité mít stále na paměti. A to jak pro posuzovatele, tak pro posuzované. Ale co považuji za podstatné a zároveň obtížné, je maximální soustředěnost a otevřenost vůči tomu, co se na scéně odehrává, snaha vnímat záměr choreografů. Nikoli svou představu o tom, co bych já na scéně ráda viděla. Výhodou i nevýhodou zároveň může být také obeznámenost s kontextem, ve kterém každá choreografie vzniká. Ten se ale většinou dozvídám až na rozboru, na konci přehlídky. Je to pro mě vždy velmi zajímavé a někdy se stane, že svůj původní dojem z díla ještě přehodnotím. Rozmlouvání s tvůrci mám moc ráda.

Snažím se najít téma, záměr, proč každá z choreografií vznikala. Zajímá mne, zda se téma odráží také v kvalitě pohybu a v jeho kompozici nebo například jen ve výběru hudby, kostýmu, či názvu. Zajímá mne také, zda se daří jít v tématu trochu hlouběji pod povrch. Cení si experimentování a odvahy dělat chyby a na první pohled možná nevýhodná

rozhodnutí. Právě taková odvaha posouvá, myslím, umění dál a vrací mu znovu a znovu jeho autenticitu. Jsem obezřetná před „sázkami na jistotu“ a snahou následovat něčí vkus, který se lehce stane manýrou a začne dříve či později klouzat nebezpečně po povrchu.

Myslím si, že ideální porotce by měl být v první řadě vnímavý. Subjektivní, ale zároveň nestranný, schopný otevřené diskuse. Na výběr tématu, scénické zpracování, interpretaci, celkovou atmosféru.

Robert Nižník

Podle mého názoru je ideální porotce ten, kdo má schopnost srozumitelně přetavit své vnitřní prožitky z tanečního díla do slov. Není to jen o technickém hodnocení, ale o tom, jak taneční představení rezonuje s jeho smysly a emocemi. Takový porotce umí otevřeně diskutovat a klást podnětné otázky, aby pomohl k lepší srozumitelnosti díla. Empatie je pro mě klíčová – porotce by se měl pokusit chápat kontext, záměr a snahu interpretů a reagovat citlivě. A když už je ideální, tak určitě nezapomíná na smysl pro humor, protože i v kritické roli může být prostor pro lehkost a radost ze společného sdílení.

Když hodnotím choreografii, snažím se udržet svou mysl co nejvíce otevřenou. Nechávám volně plynout myšlenky a asociace, což mi umožňuje, aby se dílo rozvíjelo před mýma očima bez předem daných očekávání. Tento přístup mi poskytuje prostor k vytvoření vlastních interpretací a příběhů, které tanec evokuje. Sleduji samozřejmě i technickou stránku, ale i to, jak dílo komunikuje s divákem na emocionální a smyslové úrovni. Baví mě, když mě dílo překvapí.

Mirka Stašková

V RYTMU SMETANY

Není snad nikdo, kdo by za poslední rok neslyšel o soutěži Proč bychom si netančili, ale pro ten případ.. Bedřich Smetana měl dvousté výročí narození, a tak se stalo, že se do výročních oslav Smetanazoo zapojil i taneční obor v čele s Evou Blažíčkovou, jakožto garantkou soutěže. Stěžejním tématem byly Smetanovy polky, ať už v originální nebo upravené formě.

A tak během února letošního roku proběhlo v Jihlavě, Praze, Zašově, Hronově, Ostravě a Litomyšli 7 postupových kol. Z 84 choreografií bylo vybráno 12 finálových, které se představily 11. května v divadle Archa+. Jako diváci si můžete užít vítěze soutěže ZUŠ Lounských Praha pod taktovkou Terezy Herynkové, a to v neděli 27. 10. v bloku Tanec závěrečný. O tvorbě a choreografii se můžete dozvědět v následujícím rozhovoru právě se samotným souborem.

Měli jste při vybírání skladby od Bedřicha Smetany hned jasno, nebo jste zkoušeli a hledali?

Máca: Je těžké odpovídat jednohlasně za celý taneční soubor, ale myslím si, že z většiny jsme měli jasno hned. Toto aranžmá nás zaujalo jeho různorodostí, zajímavě kombinuje prvky originální vážné hudby s prvky moderními a hravými.

Jak se vám s hudbou pracovalo?

Anet: S hudbou se nám pracovalo dobře. Při tvorbě jsme se zprvu zaměřili především na intuitivní reakci na zvuk. Tancem jsme chtěli podtrhnout melodické linie a dynamiku skladby. Specifická povaha Smetanovy hudby nás přirozeně přiměla k hlubší práci s atmosférou, a tak jsme se následně snažili rozbít tyto předešlé instinkty a dodat choreografii hloubku a osobní vklad každého z nás. Výsledná choreografie je stejně jako dílo Bedřicha Smetany plná různých momentů všech charakterů, od těch nejvážnějších po ty odlehčené, hravější. Při tvorbě této choreografie se pro nás tedy stala hudba vodítkem a inspirovala nás. Skladba podněcovala spontánnost i hlubší zamyšlení, což jsou aspekty důležité pro vytvoření celistvého díla.

Matěj: Unikátní hudba v nás probouzela unikátní nápady. V průběhu poslechu se mění, ať už svojí rychlostí, hlasitostí, hudební složkou či myšlenkami rezonujícími s posluchači.

Odlíšoval se nějak způsob vaší tvorby?

Bára: Myslím si, že příliš ne. Jediné, v čem se možná tato tvorba lišila od jiných, bylo to, že jsme si k hudbě

vybrali trochu abstraktnější téma než na která jsme zvyklí a které je najednou velmi všeobíhající a zároveň se nějakým způsobem týká každého z nás dost individuálně. Bylo velmi zajímavé tato dvě hlediska do choreografie zakomponovat.

Máca: Způsob tvorby se z mého pohledu lišil, protože specifická hudba nám držela přísný rámeček, ve kterém jsme se jako tanečníci pohybovali. Naším záměrem bylo se vyhnout prvoplánovým impulzům, ke kterým hudba vybízela a hledat v ní skulinky, kterých se chytit, na což při tvorbě jiných choreografií neklademe takový důraz.

Narazili jste při tvorbě na nějaká úskalí?

Anet: Nevzpomínám si na nic zásadního. Jistě, chvíli nám trvalo, než jsme přijali hudbu zcela za svou, než jsme si promysleli celé zpracování choreografie, to ale patří k tvorbě.

Máca: Málodky se nám stane, že bychom během celého procesu tvorby ani jednou nenarazili na úskalí, ale vždy nám to nakonec přineslo ovoce. Stejně to bylo i s choreografií Jsoucnó. Jedním z našich hlavních úskalí

Foto: Dragan Dragin

Foto: Dragan Dragin

byl čas, který nám šlapal na paty, ale jak se říká, tlakem vzniká diamant.

Co znamená být člověkem ve vztahu k vesmíru?

Anet: Být člověkem ve vesmíru je fascinující zkušenost plná paradoxů. Znamená to být malým a bezvýznamným, ale zároveň jedinečným tvorem, který cítí a uvažuje. Člověk vstupuje do dialogu s neznámým, hledá smysl a své místo v tomto neprozkoumaném složitém prostoru. Chce objevovat a poznávat své okolí i sebe samého.

Johy: Od konceptu malinkého člověka ve velikánském vesmíru se naše choreografie odpichuje od úplného začátku. Pracujeme s pocitem, kdy se ve frmolu světa zastavíme a zamyslíme, kdo vlastně jsme, co tady děláme. V choreografii se snažíme vyjádřit, že takový moment pro každého vypadá trochu jinak.

Matěj: Věříme, že na tuto otázku si musí každý odpovědět sám. Co pro jedince znamená tento vztah a jaký smysl života si určí. Můžeme vám ale říct, že každý z tanečníků se věnoval této otázce a poté jej individuálně zpracoval. Každý z nás má jiné taneční pohyby nebo techniku. Ne protože se pokoušíme v divácích probudit dojem diverzity (to tedy taky), ale protože každý z nás je jedinečný, a tyto drobné rozdíly se projevily při tvorbě samy.

Jak Vás napadlo propojení hudby Bedřicha Smetany zrovna s tímto tématem?

Anit: Myslím, že téma k nám dotančilo tak nějak samo. Dotýká se samotného lidství, klade si otázku, co je to být člověkem, a to je něco tak univerzálního, ale zároveň niterného... Každá lidská bytost si podle mě v sobě tuto otázku nese a asi i u nás v sále vyšla na povrch.

Bára: Hudba Bedřicha Smetany je jedinečná v tom, že na posluchače může působit velkolepě, mohutně a svým způsobem i jakýmsi všeobjímajícím dojmem, ale zároveň osloví každého zvlášť, trochu jinak a osobitě. Taková je i naše existence, jsme totiž jedinci, ale zároveň jsme i součástí nějakého našeho společného bytí v naší zemi, na naší planetě, možná i ve vesmíru? Taková je existence, bytí a tedy i jsoucno.

Co Vám jako souboru přinesla účast v soutěži Smetanazoo? Šli byste do podobného projektu znovu?

Anit: Dala nám krásné a silné vzpomínky, ke kterým se člověk může vracet a pociťovat vděčnost. Zároveň si myslím, že to byla skvělá příležitost, jak si zkusit tvorbu choreografie na hudbu Bedřicha Smetany. Nevím, jestli bychom se ke Smetanovi jinak někdy uchýlili.

Hanka: Do podobného projektu bych určitě ráda šla znovu. Cestování s choreografií, ke které má člověk emocionálně blízko, je vlastně odměnou samo o sobě.

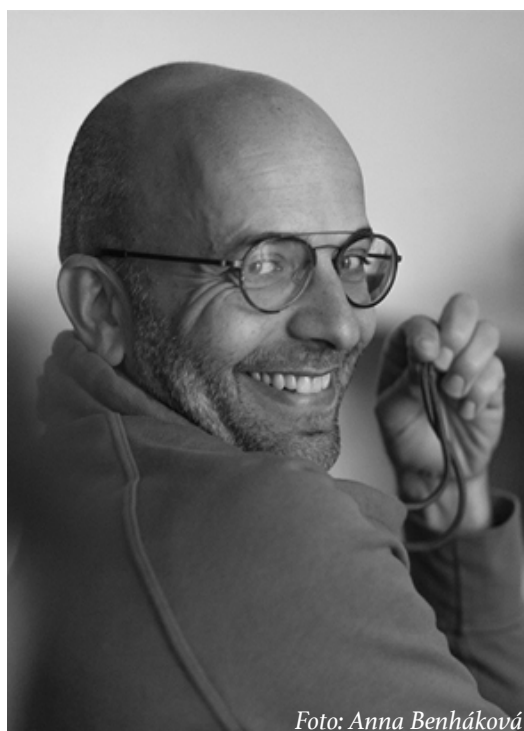

Foto: Anna Benháková

BÝT SILNÝ SÁM V SOBĚ

Cesta od zrnka zájmu na profesionální taneční scénu. Úskalí, ale i těžká a dobře odvedená práce amatérské taneční scény očima pedagoga, tanečníka, příležitostného choreografa a kurátora Jana Malíka.

Jan Malík je každoroční účastník festivalu Tanec Tanec, ať už z pozice lektora, porotce či diváka. Vystudoval Konzervatoř Duncan centre, kde také nyní působí. Na poli současného tance například vede uskupení PULSAR, spoluzaložil soubor NANOHACH, je programovým dramaturgem festivalu Nu Dance Fest a nyní působí i jako interpret v sólu Insectum K v režii Jana Komárka. V roce 2014 obdržel v rámci festivalu ...příští vlna/next wave... cenu Osobnost roku a na České taneční platformě 2017 získal cenu Taneční manažer roku.

Začnu první otázkou, jaká byla vaše cesta k profesionálnímu tanci?

Od dětského věku jsem se věnoval lidovému tanci. Potom jsem už vlastně na prahu patnácti let cítil, že bych chtěl obsahově poznat trochu víc. Jak bych se mohl do tance ještě víc ponořit, než jen v rámci záliby. V té době vznikala Konzervatoř Duncan centre a pro mě jako západočecha to bylo nedaleko, o škole se vědělo. Jena Janovská mne postrčila, takže jsem tam pak studoval.

Takže to byl čistě zájem, zkrátka hlubší poznání?

Určitě. Rozšíření poznání za hranice lidové kultury a lidového umění.

Moje další otázka míří konkrétně na současný tanec, kde v něm aktuálně vidíte své místo?

Pěkná otázka... První co mne napadá, je dlouholetá zkušenost s pozicí na volné noze. To přesnější místo vnímám jako takovou proměnnou záležitost. A zároveň cítím místo hlavně sám v sobě. K tomu pak také, že několik let jsem se už nevnímал jako aktivní (vystupující) tanečník, ale letos se to opět změnilo.

Pak vnímám své místo v dialogu s mladými umělci, i studenty což mě velmi naplňuje. To se týká i Duncan Centre, prostředí a způsob života, které mě formovaly. Neustále se přesvědčuju a ověřuju si v tanci i mimo něj ve společnosti, že je to něco, čemu zkrátka věřím, a tak to je a tak to zůstane.

A své místo vidím i ve spolupráci na autorské tvorbě kolegů, protože po těch zkušenostech vím, co tvorba zmůže, kudy by mohla, a někdy dokonce měla, směřovat.

Jak se v popisované situaci cítíte?

Umělecký život může být do nemalé míry vrtkavý a nestabilní. Momentálně bych to ale vnímал pozitivně. Může se nám to nelíbit, může nás to znejišťovat, ale může nás to také posilovat. Vnímám to jako velmi stabilní stav, pakliže sám sebe ustojím ve svém postoji, ve svých myšlenkách a ve svých snech vůči momentální situaci, času a době.

Předtím jsme se trochu dotkli profesního tanečního světa, přejděme teď k tomu amatérskému. Jaká jsou podle vás úskalí amatérského tance? Myslíte, že amatérský tanec plní svůj potenciál, nebo má ještě rezervy?

Velmi důležitá a dobrá otázka, která je přínosná pro debatu. Možná však zjistím, že na ni nejsem schopen zcela jednoznačně odpovědět.

Myslím, že tanec na "neprofesionální půdě" svoje poslání naplňuje a naplňuje jej dostatečně, ale zároveň

si i myslím, že je to zdání dostatečnosti. Protože co je to maximum? Co je pro aktéry dostatečné? Ve chvíli, kdy se jich zeptáme, řeknou, že nejsou spokojeni. "Vždycky to může být lepší" říkají jaksi zpravidla i ze zvyku.

Zároveň si myslím, že my tvůrci, včetně nás pedagogů, žijeme v nějakém svém limitu. Ten máme všichni. Ve zralém věku se možná už dál nedokážeme dostat, rozvíjet. Nedokážeme překročit ten svůj jistý moment v tvůrčím životě. Pořád se chceme učit, o tom mluvíme všichni. Je pravda, že už jsme něco nabyli, máme svůj rozum a taky nám to může stačit, protože jak čas utíká, víc už nezvládneme. A k tomu jsme ale také někdy pohodlní. Samozřejmě vnímáme nárok, očekávání. Není vůbec jednoduché to ustát. Mluvím teď z pohledu toho, kdo děti vede. Máme ohromnou zodpovědnost. Určujeme životy mladých, předurčujeme jejich směr. Tyto procesy se dějou a to, na co se ptáš, je práce, které si nesmírně cením. Ale stejně tak jsme jako kolegové svázáni kamarádskými vztahy, které tu práci ovlivňují. Ony vztahy by měly být hlavně profesionální a měly by ustát vzájemnou kritiku, pozitivní i negativní. Může to způsobovat právě to, že nerozvíjíme vlastní potenciál, ale i ten obecný pro rozvoj oboru.

Čeho si v tvůrčí činnosti s dítětem, mladým tvůrcem/ tanečníkem nejvíce ceníte?

Cením si toho, když ve vztahu tvůrce (pedagog choreograf) a tanečník opravdu nastane souznění. Když se podaří dostat se na společnou cestu, kde se skrze podněty choreografa tanečník promění a najednou hovoří celým svým já, celým svým člověkem, tělem i duší, aniž by hovořil pusou. Tak to mi přijde cenné, protože zároveň mluvím o momentu, který nás diváka vezme za ruku a najednou jsme součástí nějakého sdělení, ve kterém se zcela utopíme, kterému i třeba nerozumíme, ale víme, že se děje něco ojedinělého, něco výjimečného, něco autentického. To je něco, co bych si přál zažít i na letošní přehlídce Tanec Tanec, vedle jabloneckého podzimu s deštěm i bez.

Adéla Garabíková

OHLEDNUTÍ ZA MINULÝMI ROČNÍKY

Za všechna ta léta celostátní taneční přehlídky jsme měli možnost vidět spousty nezapomenutelných děl. Zajímalo by vás, kolik přesně jich bylo? Pojdme se teď na Tanec, tanec... podívat z trochu jiného hlediska, číselného.

38. celostátní přehlídka scénického tance mládeže a dospělých Tanec, tanec... se v Jablonci nad Nisou koná už po dvaadvacáté. Úplně poprvé se konala v roce 1977 v Kulturním domě Josefa Suka v Sedlčanech. Poté se v roce 1987 přesunula z Kulturního domu do Divadla Jaroslava Průchy, stále v Sedlčanech v Mladé Boleslavi. Posledním místem přehlídky před Jabloncem nad Nisou bylo Roškotovo divadlo v Ústí nad Orlicí, kde se přehlídka konala v letech 1933-2002.

Každoročně se nám tvorbou představí spousty tanečnic a tanečníků. Minulý ročník celostátní přehlídky jsme měli možnost být diváky 24 choreografií, které ztvárnilo 212 účastníků. V roce 2022 se nám představilo 27 choreografií, které ztvárnilo 178 účastníků. Celkově se za posledních pět let na jabloneckém jevišti představilo 116 choreografií, které ztvárnilo 811 účastníků.

Jak jistě víte, na celostátní přehlídku se postupuje z přehlídek krajských. Na letošních krajských přehlídkách vybírala porota z 89 choreografií, z nichž na celostátní přehlídku bylo vybráno 17. V roce 2004

NOTA Plzeň, sMíření (2011)

měla porota mnohem náročnější úkol než letos, na krajských přehlídkách se totiž představilo celkem 172 choreografií.

Poslední přehlídkový den bude, již tradičně, udělena Cena města tance, která se letos bude vyhlašovat po dvanácté.

Přehlídku jsme si takto připomněli v číslech. Nyní se ohlédneme do minulosti pomocí fotek, za které děkujeme Ivo Mičkalovi, který přehlídku fotí od roku 2011.

Kašava Zlín, Už tu smrt' neseme (2011)

TaPS Magdaléna, živá instalace v Městském divadle (2014)

ZUŠ Náchod, Bez rovnováhy (2022)

Za poskytnutí dat a statistik děkujeme Jiřímu Lösslvi.

Cramps-dance Litvínov, O-svícení 2014

ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, Nejsem (2022)

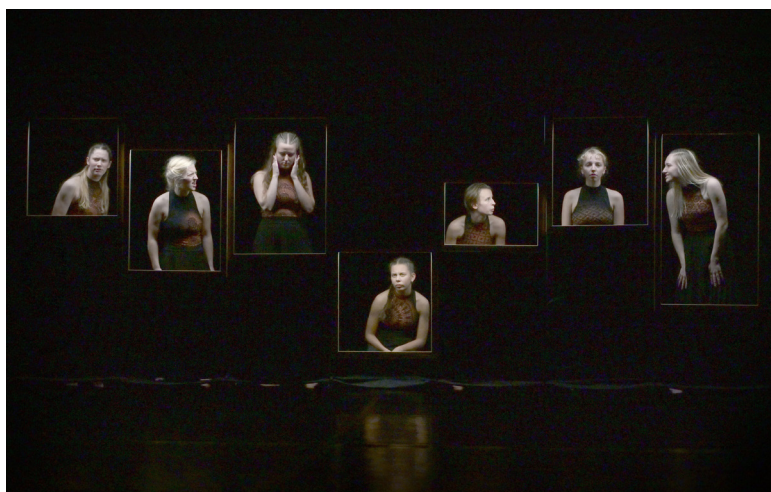
Cramps-dance Litvínov, O-svícení (2014)

ZUŠ Netopýr Zlín, I když chce jít každý vlastní cestou, nikdo nechce zůstat sám (2022)

Flash Dance Company Jaroměř, Rezidence (2022)

TS Puls SVČ, Opava - Úhel pohledu (2022)

Parau Parau, Jablonec nad Nisou, Stvoření k tvoření (2022)

NEDĚLE VE ZNAMEÍ ŽEN

Foto: Ivo Mičkal

Každý rok se jednomu tvůrci udílí Cena města tance a v minulém roce ji získala Blanka Rejholdová s choreografií (NE)MOŽNOSTI. Tato cena s sebou nese finanční obnos a také zodpovědnost k vytvoření choreografie pro následujícího rok. Letošní rezidenční choreografii s názvem Touha je nepotřeba nářků uvidíte poslední festivalový den.

Blanka Rejholdová je pedagožka a choreografka, dlouhá léta působila na Základní umělecké škole v Červeném Kostelci. Díky své úspěšné tvůrčí práci

dostala v roce 2016 Cenu Ministerstva kultury v oboru zájmových uměleckých aktivit za svou uměleckou a pedagogickou činnost. Nyní pracovala na vzniku nové choreografie v rámci Ceny města tance se souborem TaPS Magdaléna. V rozhovoru se dočtete, zda byla pro choreografku spolupráce s novým souborem výzva nebo jak probíhala samotná tvorba. Nejen o tom v rozhovoru s Blankou Rejholdovou.

Co byla vaše první myšlenka, když jste získala Cenu města tance? Vzpomenete si? Přišel s tím nějaký pocit zodpovědnosti?

Vůbec mě nenapadlo, že takové ocenění dostaneme. Nemohla jsem tomu uvěřit. Bylo to nádherné překvapení pro má děvčata i pro mě. Zodpovědnost přišla déle, až po příjezdu domů....neměla jsem taneční prostor, žádné děti. Jak mám tvořit, s kým a kde? Dostala jsem výpověď od pana ředitele pro nadbytečnost. Zažila jsem pocit bezmocnosti. Ludmila Rellichová mě povzbudila a přesvědčila, ať se nevzdávám a domluvily jsme se na spolupráci se souborem TaPS Magdaléna z Jablonce nad Nisou.

Slyšela jsem, že pracovní název choreografie je Božena. Co vás dovedlo k tomuto tématu?

Věděla jsem, že chci tvořit téma žena. Společně jsme přemýšlely a přišlo to. Bydlím v České Skalici a Božena Němcová se zde narodila. Je to velická osobnost, která mě inspirovala jako žena, která předběhla svou dobu. Studovaly jsme její knihy a dopisy, které psala pro své přátele, spisovatele i svým dětem.

Jak se vám spolupracovalo s novým kolektivem? Myslím konkrétně tanečnice ze souboru TaPS Magdaléna, které jste do práce na Ceně města tance zapojila.

Tvorba s novým kolektivem pro mě byla výzvou. Nebylo to snadné pro mě ani pro dívky. Každá choreografka má svou cestu. Hluboká poklona děvčatům, Ludmile za trpělivost a úžasnou spolupráci, sílu, kterou mně dávaly, za nakažlivý smích (děkuji, Maruško) i za slzy dojetí při závěru choreografie (děkuji, Matyldo).

Co vám tato Cena a nová zkušenost přinesla?

Ocenění mi dalo pocit, že si někdo naší tvorby váží, že choreografie někoho oslovila, snad inspirovala. Práci s novým kolektivem, pocit mám se stále co učit, podání ruky, když je člověk v nesnázích (děkuji, Lidunko). Snad abych nepřestala pracovat a mohla předávat mé zkušenosti dál.

Byla nějaká tichá místa během procesu tvorby? Myslím tím nějaká úskalí.

Byly chvílky, kdy jsem si musela uvědomit, že děvčata nereagují, jak bych si představovala, nenechala jsem jim časový prostor. Jsou zvyklá pracovat s textem, podle předlohy, mají svůj pohybový slovník. Muselo nutně dojít ke kompromisu.

Na co se diváci mohou v neděli těšit?

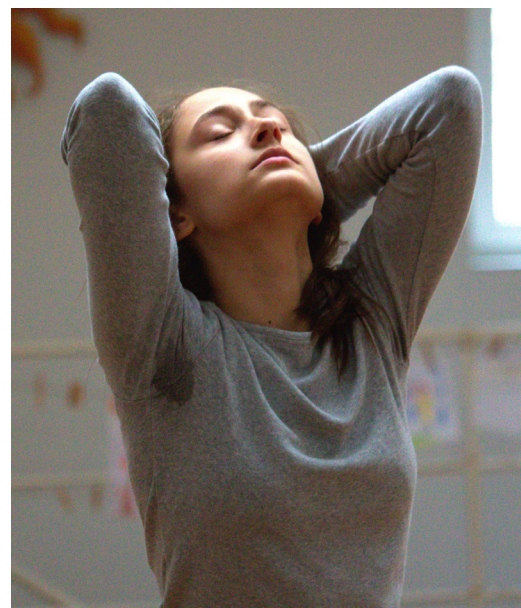
Já se nesmírně těším a vím, že tanečnice TaPS Magdaléna ze sebe vydají vše. Budeme rádi za vaši přítomnost v divadle a vzájemné obohacení.

Chtěla byste někomu poděkovat touto cestou?

Poděkování děvčatům ze ZUŠ Červený Kostelec (Karolíně Kuklové) za choreografii (NE)MOŽNOSTI, za kterou dostaly Cenu města tance. Děkuji Evě Blažíčkové, Danuše Ždímalové, Bohunce Cveklové, Jiřímu Lösslvi, Evě Veverkové, Aničce Linové, Ludmile Rellichové, osobnosti, které jsem potkala na mojí taneční cestě. Poděkování Bohumíru Rellichovi za trpělivost. Celému souboru TaPS Magdaléna. Děkuji, Liduško, za všechny kolegyně i tanečnice za tvoji energii, kterou nám dáváš.

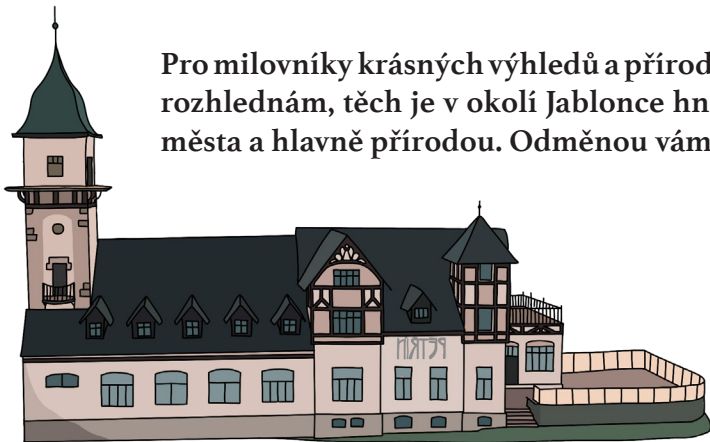
Rozhovor vytvořila členka souboru TaPS Magdaléna, která se na projektu nepodílela a není tak ovlivněna tvůrčím procesem.

Adéla Garabíková

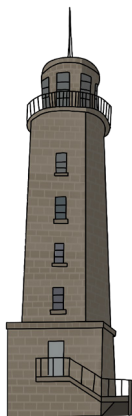
KAM VYRAZIT? JABLONECKÉ VÝHLEDY

Pro milovníky krásných výhledů a přírody máme skvělý tip! Jizerské hory jsou známé i díky svým rozhlednám, těch je v okolí Jablonce hned několik. Nejsou daleko a cesta k nim vede centrem města a hlavně přírodou. Odměnou vám bude nejen krásný výhled, ale i možnost občerstvení.

Petřínská rozhledna

- 30 minut od divadla
- otevřena denně od 7.00 do 21.00
- krásný výhled – Jablonec jako na dlani
- skvělé jídlo
- možnost přiblížení hromadnou dopravou

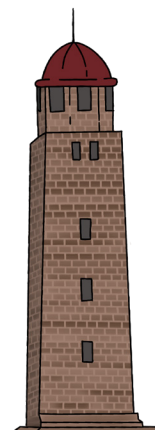

Rozhledna nad Prosečí

- 60 minut od divadla
- otevírací doba: 11.00 - 20.00
- cesta podzimním lesem
- s výhledem až na Liberec

Rozhledna Bramberk

- 110 minut od divadla
- otevřena od 10.30 do 17.00 každý den
- procházka vilovou čtvrtí a lesem
- blízko občerstvení a výběhu se zvířaty

Přehrada

- 20 minut od divadla
- krátká a příjemná procházka podél vody
- možnost přiblížení hromadnou dopravou
- obklopena stánky s pitím i jídlem

A KDO TO VÍŘÍ VE ZPRAVODAJI?

Naši skromnou redakci tvoří studentky francouzštiny, sociologie, politiky, žurnalistiky, pedagogiky, produkce, designu, či jiných uměleckých a neuměleckých oborů, ale také ty, které už studentkami dávno nejsou. V minulých ročnících jsme

spolupracovali i se studenty Konzervatoře Duncan centre a HAMU. V letošním roce nás doplní hlas osvědčený, a to Jan Malík, tanečník, pedagog, taneční kurátor...a další se dozvíte v rozhovoru s ním.

Jsme tedy parta opravdu různorodá, ale všechny nás spojuje jedna věc. A to láska k tanci a k oboru jako takovému. Právě proto vznikl zpravodaj Taneční vír. Je odrazem našeho nadšení a zápalu, je to soubor myšlenek, které se rodí po každém zhlédnutém představení, po každém proběhlém festivalovém dni. Je to soubor dojmů, kterých jsme plné a chceme je sdílet s vámi. Jedná se jen o náš pohled, vlastní názor, který jsme si vypěstovaly během dlouhodobého působení na taneční scéně. Pojďme se tedy nechat společně unášet vírem tance a užijme si nadcházející festivalové dny.

Je líbo kvalitní káva po ranní zkoušce či před večerním představením?

Určitě nevynechejte La kavárnu, skrývá se tam totiž ledacos! Od lokální limonády až po horké lažanské jablko s bílým vínem. Na perfektní snídani můžete zajít do kavárny HUGO. Lívanci nebo avokádovým chlebem nešlápnete vedle. V případě nouze a časového tlaku můžete zajít do kavárny Caffé Defilé, která se nachází naproti bočnímu vchodu divadla.

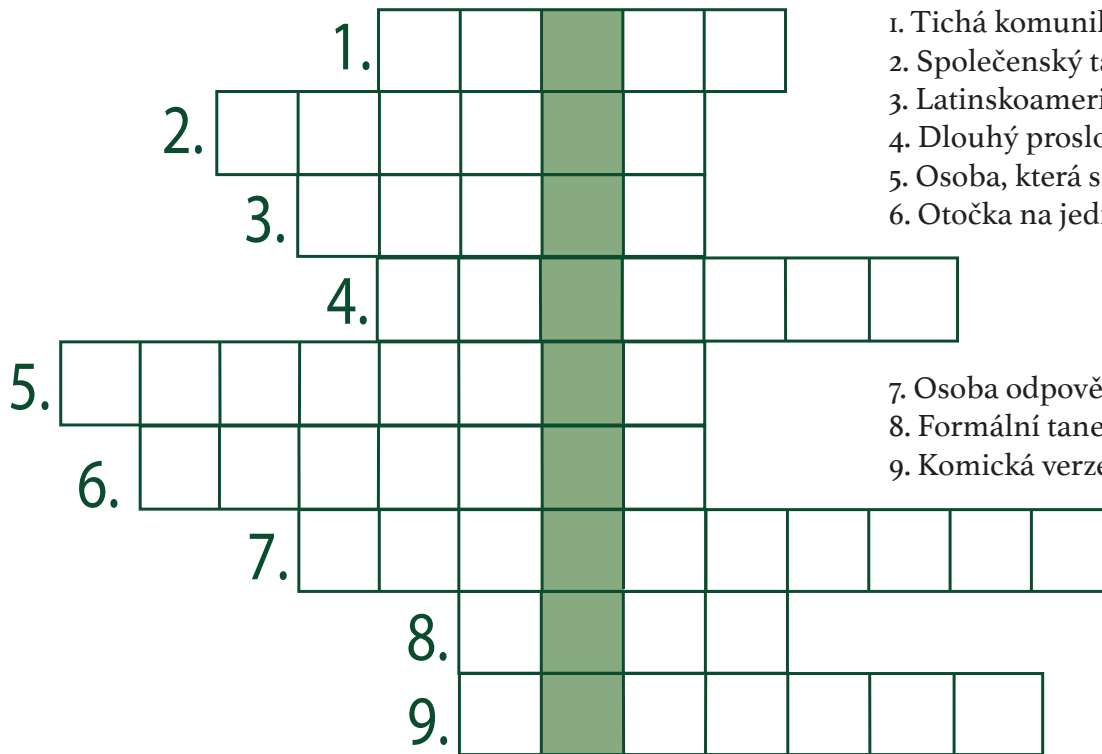
Kde se odregovat od víru divadelního dění?

Seber parťáka a mrkni na klasické Disney pohádky v kině Radnice, objevuj krásy Jablonce skrz rozhledny v okolí a nebo si zajdi posedět do Domu Vína.

VÍROVKA NA POKRAČOVÁNÍ

TANEC JE...

1. Tichá komunikace v zákulisí
2. Společenský tanec v třídobém rytmu
3. Latinskoamerický tanec
4. Dlouhý proslov jedné postavy
5. Osoba, která se věnuje tanci
6. Otočka na jedné noze
7. Osoba odpovědná za osvětlení scény
8. Formální taneční událost
9. Komická verze známého díla nebo stylu

V RYTMU TANCE, ULOVÍM VÁM KANCE

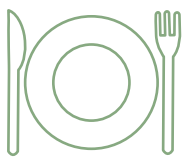
Kdyby bylo po jeho, tak ho hledáme někde uprostřed lesa na posedu. Teď ale musí sundat pušku a kamizolu, protože v divadle žádný jelen ani kanec ke skolení není. Během přehlídky se totiž jeho posed přemístí do vlásenkárny za jevištěm. Tam si mumlá cosi pod vousy, rozdává smích a potřebné (i nepotřebné) rady, ale taky zařídí vše, co vám na očích vidí.

Nejen že má pan R skvělou mušku, jeho zrak se za ty roky po boku naší paní R naučil poznat kvalitu tance a leckterý porotce by mu jeho bystré oko záviděl a také je to právě on, koho každé ráno netrpklivě vyhlížíme z okna, protože je rychlou spojkou mezi tiskárnou Tanečního víru a čtenářem.

Chtěli byste si odvézt drobnost na památku?

Poklady z pudy, Antikvariát Runa a obchod Madal Bal vás nenechají odejít s prázdnou! Jablonec, město sklářů, by nebyl kompletní bez bižuterie. V Bijoux nonstop či v House of Beads and Jewellery najdete široký sortiment šperků i samotných skleněných korálků.

Chtěli byste naplnit svá břicha?

Klasická jídla je možné ochutnat v restauraci Radnice nebo v restauraci Na Baště. Asijskou kuchyni hledejte v podnicích Lien Quan, Hungu či MOC. V Jablonci si můžete vychutnat výborné burgery v Q Burger baru. Pro příznivce pizzy jsou ideální volbou Santini pizza a Pizzeria Franko. A pokud máte chuť na kebab, doporučujeme navštívit Miro Kebab Beruška.

Kam v Jablonci na houby?

Lesní okruh u třetí přehrady stojí za to navštívit. Užijete si čerstvý vzduch a třeba naleznete i nějaký ten hříbek. Cestou si všimněte kovové plastiky Prut a nezapomeňte se zastavit u některého ze stánků s nápoji na zahřátí.

